Ч. 267. Второк 10 грудня (27 падолиста) 1912. Рік XXII

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневникїв пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів — З балканьского півострова.— Ситуация політична.

В палатї послів в нарадах над законом про заосмотрене говорили п. Єржабек і мінїстер краєвої оборони Ґеорґї, котрий зазначив вагу закона і виказав поступ, який він містить в порівнаню з дотеперішним станом. Мінїстер просив полагодити его скоро.

Потім говорили пп. Фресль і Шумаєр.

На початку засїданя п. мінїстер скарбу Залєский відповів на інтерпеляцию п. Лїхта в справі побоюваня із-за подвійного оподаткованя, яке може виринути з приміненя закона про особисто-доходовий податок і нові угорскі податкові закони. Мінїстер заявив, що ведуть ся переговори з угорским правительством і нема щодо того причини до побоюваня.

П. Ґерман іменем польского Кола зложив таку заяву: Уважаємо закон оправданим так з огляду на погрібну гуманїтарність, як також і на теперішні часи і відносини, в яких находимо ся. Тому в комісиї заявили ся ми за законом і також в палатї будемо за ним голосувати.

По промові посла Ванька дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесїдників Парера (хр. с.) „за“ і К. Левицкого „против“ і потім наради перервано.

Як доносить комунїкат віденьского бюра кореспонденцийного, міжнародне положене не змінило ся в послїдних часї, що вже кілька разів стверджено з компетентної сторони, а тілько довгим треванєм кризи, яке викликало у деякої части публики велике знетерпеливлене, можна собі витолкувати то, що розходять ся численні поголоски, які значно причиняють ся до збільшеня і так вже великого занепокоєня. І так від якогось часу в ріжних кругах говорять о напруженю між Австро-Угорщиною а Росиєю, а в звязи з тим о близьких задирках між обома тими державами. В наслїдок того настали на жаль в економічнім житю монархії непокоячі побоюваня, які непотрібно спричинили великі шкоди. Маємо тепер із найбільше компетентної сторони повновласть заявити, що ті поголоски зовсїм неоправдані, що нема бесїди, немов би стан річий заострив ся, що отже побоюванє, які часть населеня лучить з подібними сензацийними донесенями, суть рішучо безосновні.

Мимо того праса, як австрийска так і сербска, виступає взаїмно супротив себе з великою пристрастию, а також росийска праса нападає на Австрию.

З Балкану доносять віденьскі часописи ріжні сензацийні донесеня, які відтак показують ся неправдивими. І так пр. розписують ся они о мнимім громадженю сербских войск на австрийскій граници, хоч урядово тим вістям заперечують.

„W. Allg. Ztg.“ в статї п. з. „Так дальше бути не може“, пише, що теперішному станови треба як найскорше зробити конець в спосіб, який би і на будуче виключив всякі подібні кризи. Не може бути, аби велика держава кождих 3 лїт була виставлена на господарскі кризи, коли то подобає ся малому сусїдови. Вже в часї анексиї поведене Сербії здержало господарский хід житя у нас, нинї повторяє ся то само. Нїчо дивного, що населене пре до рішеня і не хоче стерпіти примх малого сусїда. Наближає ся рішаюча хвиля. Сербскі мінїстри не будуть вже мати часу на розмови з дневникарями, замість неурядових справедань будуть мусїли прийти урядові заявленя. Рішене вже дуже близьке.

„Morning Post“ доносить з Софії, що мирова конференция буде головно займати ся означенєм нових границь Туреччини. Пізнїйше займе ся також подїлом здобутих територий поміж поміж поодинокі держави. В тій нарадї над сею другою справою буде Туреччина виключена. На иншім місци містить та сама часопись телеґраму з Софії, де висказує своє переконанє, що рівночасно з мировою конференцию будуть вести в Льондонї наради комісиї амбасадорів. Се улекшить переговори о стілько, що амбасадори порішать з яких точок мир має

5)

Мачоха.

(З італїяньского).

(Дальше).

Коли служниця з своїми синими і затисненими устами, які викривлювали ся при говореню, зі своїми фальшивими поглядами з-під лоба, пішла розповісти вість в цїлім сусїдстві, на площи сьв. Апостолів, в склепиках, на уличках—всюди, помимо глумливих єї слів і пояснень та підступних застережень, було загальне вдоволенє. Безнастанне гляденє на ту любов вірну, непоборимую а нещасливу розжалобило серця сусїдів і обудило в них величезну симпатию для суджених.

— Панї Ґабриеля здобула ся на сьвяту постанову — сказала Пеппіна Ренавдо, добродушна і прихилена женщина, торгуючи в сїнях кошик морель, з котрих мала робити компот.

— Нїчо нема сьвятого перед Богом! — відповіла поважна служниця і відійшла.

Помимо свого глупу і їдкого оповіданя, всюди бачила усьміх на лицях тих, котрим сказала о будучім подружю.

— Слухай, — говоряла панї Орсолїна, утомлена своїм станом і страшенною спекою — слухай Карімінелло, таку менї то робить радість, як колиб Кляретта була моєю власною дитиною. Супруже, то неволя, мій Боже, так! Але треба конче, щоби всї дївчата перейшли через те.

— Всї, нї! — відповіла кисло служниця.

— То правда, то правда; зависить то від случаю — відповіла лагодячи панї Орсолїна, котра мусїла зі всїми бути в добрих відносинах. — Але часом лучає ся....

Навіть старі панни, сестри професора анґлїйского языка, зпоза шиб вікон третого поверха виявили Кляреттї своє вдоволенє, пересилаючи їй веселі поздоровленя.

Суджена похилювала голову і червонїла. Тепер всї, котрих стрічала на сходах, на подвірю, на улици, брали участь в єї радости, складали горячі желаня, стискали єї за руку, цїлували і питали ся, „коли буде весїлє“. Одного дня, коли панї Ґабриеля вийшла перед нею, дон Вінченто і панї Єлисавета задержала єї в брамі, аби їй оповісти, як уложило ся їх власне подруже, старе подруже, о котрім оповідали, як о якім величезнім щастю, перебиваючи собі взаїмно, аби собі точно пригадати солодкі слївця висказані колись. Иншого дня, візник княжни Сантобуоно, зложивши їй своїм батогом лицарский поклін, в промові повній комплиментів, жертвував ся їй з своїм повозом, аби в день вінчаня завезти єї до бурмістра і до церкви. Одної недїлї хитрий захристиян сьв. Апостолів признав ся, що не сказавши їй наперед, замовив тридневне богослуженє на єї інтенцию, аби була щаслива з ласки Бога і з волї мачохи. А прачка одного рана видячи єї, як виходила на балькон, крикнула до неї весело, махаючи желїзком над прасованою сорочкою:

— Любов, любов!

Кляретта чула, що з всїх сторін окружає єї прихильність і опускала голову, аби укрити зворушенє. В єї серци містило ся велике щастє, але якесь неясне недовіре заправляло его безнастанним огірченєм. Тимчасом о скілько здавало ся, житє єї було самим щастєм. Джованнїно, уважаний єї законним судженим, міг до неї писати, кілько лиш хотів і дїставати єї відповіди. В четвер і в недїлю вечером приходив до дому і полишав ся три або чотири години; коли молода дївчина виходила з дому, був о тім повідомлюваний і уладжував ся так, аби міг єї стрітити на улици, немов би случайно, прилучуючи ся до обох женщин і супроводжуючи їх всюди, чому панї Ґабриеля зовсїм не противила ся. Коли ішли до театру, опікував ся ними, носив льорнетку, помагав здоймати плащі і смирно сидів в глубинї льожі.

Правду кажучи, панї Ґабриеля була все присутна при стрічи залюблених і не віддалювала ся нї на хвилю; але такий був звичай і нї одно нї друге не думало на то жалувати ся. Впрочім, що їм вадила єї присутність? Засїдали в столовій комнатї при округлім столї, на якім стояла лямпа прикрита заслоною. Кля-

складати ся. Великі держави візвуть правдоподібно балканьскі держави, щоби цілу справу зачали на ново обговорювати, бо деякі точки могли би випасти не по думці европейских держав. Догадують ся, що поділу здобутих територий не переведуть після умов, заключених перед війною. Иниші болгарскі телеграми доносять, що король Фердинанд не противив би ся ульокованю Сербії над егейским морем, коли би европейскі держави не згодили ся на адрийску пристань.

„Reichspost“ в статї, очевидно інспірованій, обговорює ситуацию і констатує, що зайшли щоправда ріжні нові події, але не змінили загального положеня. Нові факти такі: незгода між балканьским союзом, пропозиция англійского кабінету в справі конференциї амбасадорів, що має ся відбути в Льондонї, в тім самім часї, коли будуть вести ся мирові переговори, котрих вислїд буде дуже важний для дальшого уложеня відносин. Заходить лише побоюванє, що коли переговори потревають довший час, напружене буде невиносиме. Бо вже й тепер непевний стан дуже коштовний. Точка тяжости дальше лежить в Росиї. Ходить о те, щоби Росия виразно дала Сербії пізнати, що не може числити на неї. Та тепер діє ся так, що Росия з одної сторони накликає Сербію до поміркованя, а з другої, коли Сербія починає виявляти недовіре, за посередництвом Гартвіґа попирає єї домаганя. Була би то цілком гарна забавка, коли би не пожирала міліонів. Австрия не може ждати чи Сербія під пресиєю великих держав не уступить ся случайно в послїдній хвили. Вияснене ситуациї мусить послїдувати скоро.

Білгородска півурядова „Самоуправа“ пише, що австрийска праса роздузала непотрібно справу консуля Прохаски, а тепер мусить мовчати. Таксамо неоправданий був закид спізненя звіту консуля Едля. „Reichspost“ передаючи сю статю, додає, що Сербія дізнає ся ще в час про вислїди урядового слїдства Австриї, а они не будуть їй приємні.

Проф. університету з Букарешту пише в „Reichspost“, що Румунія мусить опирати ся о тридержавний союз, котрий розпоряджає 7 міліонами баґнетів. Іти нинї з Росиєю значило би для Румунії поповнити самоубийство.

Новинки.

Львів, 9 грудня 1912

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував в етатї департаменту рахункового і фахово-рахункового Міністерства скарбу провізоричного радника скарбового, Анатоля Виборовского, радником скарбовим.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Ст. Ловжиньского посесора в Залучу на презеса Ради повітової в Коломиї

— **Заказ войскових знимок кінематоґрафічних.** Дійшло до Міністерства війни, що в ріжних кінематоґрафах представляють войскові сцени, котрі зі згляду на невідповідний вибір або також на злу репродукцию нарушують повагу армії. Коли би крім того могли бути представлювані публично знимки сцен войскових дискретної натури, видано зарядженя, що від тепер на кінематоґрафічні знимки в касарнях, на площах вправ, підчас маневрів і т. д. треба мати призволенє Міністерства війни. Знимки в полудневих провінциях і в районах кріпостних суть взагалї недозволені. Фільми такі будуть конфісковані.

— **Ліцитация.** Дня 16 грудня с. р. о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї у Львові публична ліцитация невідобраних пересилок, як: фіґи, родзинки, вино, розолїси, желїза, сукня, чоботи суконні, рури і т. п., о скілько не зістануть аж до того часу викуплені.

— **Обікража церковної каси.** В ночи з дня 3 на 4 с. м. невислїджені доси злодії розбили вертгаймівску касу церковну в Воли Миговій і забрали з неї готівкою 3540 К.

— **Львівский руский театр в Перемишли** під дирекциєю Йосифа Стадника (Саля „Людового Дому“ Початок о год. 7½ вечером)

Ві второк дня 10 грудня „Филї моря і любови“, клясична траґедия в 5 дїях Ф. Ґрільпарцера.

В середу дня 11 грудня „Оповіданя Гофмана“, опера в 4 дїях з прольоґом Ж. Офенбаха.

— **Крадежі і арештованя.** В латиньскій катедрі арештовано вчера злодія Павла Бігуна в хвили, коли одній з пань, яка молила ся, витягнув з кишені портмонетку, в котрій було 18 К. — Аґент поліцийний Скочиляс довідав ся, що служниця Михайлина Гейно привезла до сторожихи дому ч. 5 при ул. Супіньского дві валїзи і клюнок ґардероби та біля дамского. Аґент арештував Гейнівну і забрав всі річи вартости кілька сот корон на поліцию. Тут показало ся що були то річи вкрадені пані Людомилї Дядиньскій, у котрої Гейно служила, і льокаторам дому ч. 7 при ул. Зябликевича. — До шинку під ч. 1. при ул. Колонтая вломив ся через вікно вистав вое злодій і вкрав 10 кільоґр. вудженин і кілька фляшок горівок вартости 60 кор.

— **Смерть внаслїдок нещасливої пригоди.** Дня 2 с. м. вечером їхав гостинцем з Грималова до Лежанівки гр. кат. парох о. Володимир Куницкий. На гостинци сполошили ся конї, котрі нагло скочили в бік і вивернули візок, внаслїдок чого о. Куницкий випав на дорогу і погиб на місци. О. Куницкий мав якраз перенести ся з Лежанівки на нову парохію в Зарудю.

— **Убийник двох дївчат, мулляр Щуцкий,** котрий і себе пострілив, буде мабуть жити. В суботу виконано на нїм операцию і вийнято кулю з голови. Щуцкий по операциї відзискав притомність.

— **Нещаслива пригода.** Підчас пересуваня возів товарових на черновецкім двірци у Львові дістав ся в пятницю робітник З. Маркевич під колеса одного з возів, котрі розторощили єму ліву ногу. Тяжко покалїченого відвезла поготівля ратункова до шпиталя.

— **Значна згуба.** На улици Академічній межи домами ч. 12 а 6 згублено з перстеня великий круглий брилянт ваги звиш 3 каратів, синьої краски, вартости 4000 корон. Знаходникови обіцюють заплатити 300 корон нагороди.

— **З салї судової.** В пятницю вечером закінчила ся в львівскім судї нова карна розправа против Павличука і Секули, котрих в червни сего року засуджено на кару смерти через повішенє за убите поліцийного мужа довіря Тота. Сим разом допустив трибунал питанє, чи то було лиш звичайне позбавленє житя чоловіка без наміреного уложеного згори пляну его убитя. Судиї на питаня що до убий-

---

ретта робила пильно шильцем, головно, аби укрити нервове дрожанє рук. Пані Габриеля раз в синій то знов в червоній сукни, обвючена золотом і тяжкими каменями, порушала великим чорним віяром, на котрім блищали срібні мушки, Джованніно крутив папіроси і курив лїниво.

Були то вечері повні принади. Кляра чула тодї, що несмак і недовіре, які затроювали єї радість, щезали; очи Джованніна творили довкола неї атмосферу ніжности, голос Джованніна, котрий від часу до часу переривав тишину, пестив єї як подих любови, а коли говорив тим голосом низьким і привітним, який мав, переставала мимохіть працювати, єї руки ставали неподвижні, між тим як филя крови напливала їй до лиця.

Мачоха, від хвилї коли дала свій дозвіл, виявляла все несподівану ласкавість, але постійну. Здавало ся, немов би нагло в наслїдок яких чарів Джованніно зробив конець тій глубокій ненависти і ворожді, яка панувала між мачохою а пасербицею, і що один і той сам чар улагодив тверде серце пані Ґабриелї і здобув бунтівниче серце Кляретти. Вечері, в котрих Джованніно не мав дозволу відвідувати їх, пересиджували обі женщини разом, але тодї Кляретта бувала звичайно трохи зденервована, а пані Ґабриеля позїхала, забуваючи порушати віяром, щоби при тій нагоді полискувати перстенями.

Все о тій самій порі вечером давав ся чути свист з площі сьв. Апостолів, солодкий і пронизуючий. Кляретта, дрожачи цїла, шептала з тиха:

— То він!

— То він — говорила голосно пані Ґабриеля.

Справдї був то Джованніно, котрий ішов не маючи що иншого робити, до каварні Ле Порт Сен-Жанвіє, найславнїйшої в тих часах з причини неаполїтаньских сорбетів, куди товпами сходили ся міщани, купцї, дрібні обивателї і сьвященики.

Джованніно свистав, даючи знак, що переходить під домом, а то мало значити:

„Ось я, люблю тебе, памятай!“...

Кляретта була одушевлена.

— Куди він іде о тій порі? — спитала мачоха по хвили.

— До каварні — відповідала спокійно Кляра.

— Так, видавати гроші! — воркнула пані Ґабриеля.

Кляретта глядїла на неї просто в очи, але нїчого не говорила. Задержала пілковиту свою давнїйшу гордість і не могла здобути ся, щоби відповісти, що коли би пані Ґабриеля позваляла Джованнінови приходити частїйше вечером, він не ходив би до каварні видавати гроші, бо така відповідь подабала на просьбу, а она рішила ся не просити мачохи о нїчо. Певно, що хвилї щастя, якого зазнавала тепер, здержували в єї вдячнім серци обуренє і непошанованє, яке від давна мала против тої женщини, а однако спомини журб вітця і своїх ще не затерли ся. Не хотїла рішучо о нїчо єї просити. Коли зле осудила свою мачоху, коли мала до неї упередженє, була винї готова признати, що помиляла ся, але просити єї о прислугу, о ласку, нїколи! І замикала ся в собі, крила ся з своєю надто вразливою вдачею, ви-

ключною, упертою, спосібною до зворушень але неспосібною забути.

Пані Ґабриеля, розлючена, ударяла віяром о поруче фотелю. Вкінци роздразнена мовчанем Кляри і рівнодушностию єї лиця, на якім не порушила ся нї одна черта, кликала Кармінеллю. Служниця дрімала в кухни, пошептуючи молитви.

— Змовлю сьвятий рожанець — говорила пані Ґабриеля, не рушаючись з фотелю, в котрім потонула.

Тодї брала служниця крісло, клякала на підлозї, опирала ліктями на его соломянім сидженю, ховала лице в долонї і розпочинала відмовляти „тайни“.

Пані Ґабриеля слухала з увагою, порушаючи з легка устами, немов би шептала слова. Кляретта переставала працювати, клала роботу на марморній консолї і прислонювала очи рукою, аби зібрати мисли.

— ...fructus ventris tui, Jesu — кінчила побожно служниця все тим самим голосом.

— Sancta Maria... — додавали обі женщини, пані Ґабриеля голосно, а Кляра тихо.

Коли слїдувала ектенія до Пресьвятої Діви, Кляра також клякала, опираючи ся на кріслї як Кармелля. Лиш пані Ґабриеля не змінювала постави; задля товстости тяжко було їй вклякати, але похилювала ся трохи наперед, на знак пошанованя.

(Дальше буде).

ства відповіли 7 голосами протиг 5 ні, а що до случайного позбавленя житя 12 голосами так. Предсідатель оголосив тоді вирок, засуджуючий Павличука на 8 літ тяжкої вязниці, обостреної постами, темницею і твердим ложем, а Секулу на 5 літ такої самої тяжкої вязниці. До кари вчислено обом слідчий арешт, в котрім пересиділи більше як рік. Підчас розправи замкнено в слідчім арешті на внесене прокуратора 17-літну Аґнію Відацку, котра в слідстві зложила обтяжаючі візнаня, а на розправі все то відкликала і признала ся до того, що говорила неправду.

Перед судом присяжних відбуває ся нині карна розправа против Івана Василюшка, обжалованого о злочин побитя на смерть, якого допустив ся дня 22 го вересня с. р. на особі Стефана Онищака в Синявці в часі весіля, яке відбувало ся у одного з тамошних господарів. Підчас того весіля поперечив ся Василюшко з Онищаком, котрий вдарив его в лице. Василюшко постановив за то зімстити ся, вийшов на двір і сховав ся, а коли небавком опісля вийшов і Онищак, Василюшко вискочив із своєї кривівки і вдарив его каменем так сильно в голову, що убив его на місци.

— „Господарска Часопись“, одинокий український ілюстрований рільничо - господарский двотиждневник, орґан Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ у Львові. Виходить кождого 10 і 25 що місяця. Передплата на цілий рік 4 К, на пів року 2 К.

Сотрудниками „Господарскої Часописи“ є фахові знатоки рільничої господарки. В „Господарскій Часописи“ читачі знайдуть користні і поучаючі поради, як упорядкувати, поліпшити господарство і як збільшити его видатність.

В „Господарській Часописи“ друкують ся статі з обсягу ріжних галузий господарства, а то: рільництва, садівництва, городництва, сіножатий, пасовиск, пасічництва, хову рогатої худоби безрог, дробу і т. д.

В „Господарскій Часописи“ поміщує ся кромі сього офіцияльні розпорядження, відомости з діяльности Головної Ради, Філій та Кружків Товариства.

Рівнож поміщують ся приватні оголошення і аноиси по ціні 20 сот. від рядка дрібним друком чотири рази ломаного; шеста часть сторони 8 К, четверта часть 12 К, трета часть сторони 15 К, половина сторони 20 К. Ціла сторона 40 К. При більшеразовім поміщуваню оголошеня уділяє ся опуст.

Щоби оминути накопиченя роботи з початком нового року з виготовленем адрес і т. д., поспішити ся з надісланем передплати на р. 1913. Хто надішле передплату на 1913 р. перед днем 31 грудня с. р., сей одержить безплатно ілюстровану книжку: „Годівля курий“, написав Григорий Герман, в ціні 1 К.

Передплата на рік 4 К, на пів року 2 корони.

Адреса „ГОСПОДАРСКОЇ ЧАСОПИСИ“: Львів, ул. Зіморовича 20.

Телеґрами.

Ростов над Доном 9 грудня. У віддалі 15 верств від міста доконано нападу на поїзд почтовий. Напастники зранили трох подорожних і платника тов. Тарамоновича, котрому забрали 55.000 рублів.

Одеса 9 грудня. (Пет. Аґ.) На запитане міністра торговлі заявив бурмістр, що запаси вугля вистануть ще до січня. Лиш привіз вугля із заграниці може недопустити до грозячої кризи.

Константинополь 9 грудня. Француский кружляк „Victor Hugo“ причалив до Ґаліполі, де схоронило ся богато селян.

Константинополь 9 грудня. Холера знов сильнійше виступає. В пятницю зголошено урядово 50 занедужань а 48 случаїв смерти серед міского населеня. В протягу місяця стверджено урядово 1143 занедужань а 578 случаїв смерти. Мечет Софії, котрий був повен недужих, остаточно опорожнено і десинфекціоновано.

Константинополь 9 грудня. Зачувати, що віцеадмірал Галіль паша буде іменований міністром маринарки. Має він зажадати повної свободи акції в цїли реорґанізациї міністерства та іменованя нових командантів майже всіх великих кораблів.

Константинополь 9 грудня. Нотаблї альбаньскі полишили тимчасовому правительству в Альбанії рішене, чи Альбанія має вислати окремого делеґата до Льондону в цїли слідженя ходу мирової конференциї.

Атини 9 грудня. Аґентия Атиньска стверджує, що чутка о бомбардованю Вальони по ясняє ся слідуючим епізодом: Перед кількома днями командант корвети „Пенеос“, котрий мав приказ бльокувати побереже, добачив на березі громаду узброєних людий. Побоюючись атаку „Пенеос“ стрілив кілька разів з пушок а тоді ті люди вивісили білу хоругов і заявили, що не суть турецкими вояками і не мають ворожих намірів. Нікого не зранено.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58*), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. *) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави руської (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.